

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εξκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν ἀκούμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἰσκιωβρίου δεκάτῃ καὶ ἑβδόμῃ,
καὶ ὄλοσνα ψηφίζονται νόμοι.

Ἔτος χάλια καὶ ἔννηκά καὶ ἔννεκάσσα,
νέα πλάσας ἴσά νέρη πατῶσα.

Χάλια καὶ ἔννενηντα τρία,
καὶ παντοῦ φιλοπατρία.

**Ἀποκάλυψις φορκιῶδης,
σκοτεινῆ, μυστηριώδης.**

Ἀποκάλυψις καὶ πάλι
μου γανθῆσι τὸ κεφάλι,
ἀποκάλυψις φορκιῶδης,
σκοτεινῆ, μυστηριώδης.

Ἀποκάλυψις ἐμπρός μου
τοῦ μικρομεγάλου κόσμου,
ἀποκάλυψις θηριῶν
καὶ Ρωμηῶν ἑναερίων.

Κι ἦτο κοιλὰς κλαυθμῶν
τριγυρῶ μου μεγάλη,
καὶ ἔγ' ἐτραβοῦσα μόνος
μὲ σιάψεις ἴσά κεφάλι.

Ἡ πλάσις ἦτο κρύα,
γυμνὴ καὶ ψυχραία,
καὶ ἔμουγγρίζαν θηρία
φρυτὰ καὶ πεναλαία.

Προγαστορες προβάλλουν ὡς εἶδος μπακαλιῆροι,
κανένας δὲν μπορούσε τὰ πόδια του νὰ πᾶσῃ,
καὶ μήτε καὶ ὁ Φραγκουλῆς δὲν ἔφερνε ποδάρι.

Ῥωτῶ γι' αὐτὰ τὰ χάλια,
κουνοῦνσι τὰ κεφάλια,
κανεὶς δὲν ἀπαντᾷ.

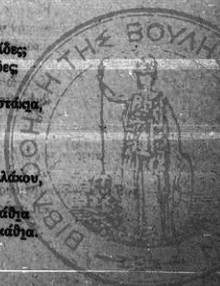
Κι ἔγ' ὠλοῦσα μόνος,
καὶ γυναικίος στόνος
ἀντήχησις κονιά.

Καὶ τότε, παρλατῆσα,
τί γάνα τοῦτος εἶσα,
ὁ νέος στεναγμός,
ὁ νέος σπαταγμός;

Κι εἶδα τῶν τηλεφῶνων
κορίτσι μερικὴ,
καὶ ἔστῆσαν μὲ πόνον
πολὺ σπαρτακία.

Γιατί τοὺς εἶσα κλαίτε, καυθμῶνας δεσποινίδες,
καὶ μὲς ῥοιτῆς ἀκόμη δὲν ἀκουσεσθε εἶδες
Ἐπήγαμι μόναχας σ' ἐκείνη τὴν Βουλῆ,
ἠλῆσαμι σὸν Νέγρη, ποῦνα χωρὶς μουστάκια,
ἠλῆσαμι σὲ καθε τρανὸ μουστακαλῆ,
σὲ καθε μουσῶνῃ, σὲ καθε γυναικάκι.

Ἐτὴν καλοσύνη ἔτρεξαμι τοῦ Τριανταφυλλῆδου,
πλὴν μ' ἔλ' αὐτὰ τοῦ κόκου.
Μᾶς ἔκαναν νὰ χάσωμι ταῦτά καὶ τὰ καλάδια
καὶ ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα μᾶς ἔμειναν τὰ γκάδια.

Κακόιχα κορίτσια, τούς ελπια, δὲν πειράζει,
γι' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ σας μὴ βιάστε μαράζι.

Μὴ παραπλῶν ἐπι...

γυναίκες κ' ἄνδρες πρέπει
χωρὶς καμιά μωρομοῖρα νὰ κἀνωμε θυσιὰ
κ' ἄν γδάρουν τὸ κατὸ μας καθὼς καὶ τοῦ Μαρσῶ.

Ἢ κάθε δέησις μας, ἢ κάθε μας μετάνοια
ἐπῆγε ἴσα χιμένα...
εἰς τὰ τηλεφωνεῖα δὲν θέλουν νὰ φουστάνη
τὰ κακομοιρημένα.

Ἵσυχάστε, Ἵσυχάστε, τούς ελπια... τὴν γίνη,
καθμένα θηλικιά...
κ' ἄκουετὲ τὰ σκόμματα τοῦ κάθε μισογύνη,
τοῦ κάθε γυναῖκα.

Κι' ἐπύγαινα μονάχος μου ἴστον ἔρημον κλαυθμῶνα,
ποῦ σὲ μεταρρυθμίσεων τὸν ἔβαλαν ἀγῶνα,
κ' ἔτρεχαν ἀπ' ὀπισθίου μου τὰ δόλια τὰ κορίτσια
καὶ τοῦ Θανάση μωλιεγαν τὰ τρομερὰ κακορίτσια,
ποῦ τὸν κατάξηρον μαστὸν τῆ; ἀγαλάδας σφίγγει
κ' ἀπὸ τηλεφωνήτριας ζῆτει νὰ βγάλῃ ζύγην.

Κι' ἄκουσα θρήνον ἄλλον
παράποτε μεγάλον,
κ' ἔρωτήσα: ποιοὶ τοῦτο, ποῦ κλαῖν μὲ τόσο χάλι;
καὶ μούπαγε: δασκάλοι.

Δασκάλοι φορητόμενοι
μὲ λεβικά καὶ τόμους,
δασκάλοι πεταμένοι
μέσα ἴστους πέντε δρόμους.

Κι' ἔτρεχαν ὀλοένα
μὲ πᾶμκολλα βιβλία
γιὰ νάβρουν Σχολεῖα,
ποῦ τέχαινε κλεισμένα.

Καὶ μὲς ἴστην παραξάλην
ἄκουσα τὴν μεγάλην
Διογενῆ παρθένον
ἔξω κατηργημένον
νὰ θρηνοῦθῃ Σχολεῖων
τὸ πάλαι μεγαλῆον.

Κι' ἔθρηνηφειε κεικαρῶς
κάθε δάσκαλος σοφῶς
τῆς Θεᾶς τῆς περιλύπου,
κ' ἔλεγεν αὐτὰ περίου:

Εἰς τὴν κλάειν τὴν φαιδρῶν
μὲ τὴν γνώων τὴν ἀδραν
ἀπορώ τί χολῆ δρῶν.

Κι' ἔγω τούς ελπια τότε:
ἀν εἴθετε κατριώται
μὰδετε νὰ μὴν τρώτε.

Τὰς καταργήσεις ἔπλασα τὰς ἀληθῶς ἀδικίους
καὶ τοὺς κατηργημένους,
ποῦ τρώνε τὰ καρέμματα, τοὺς ὑπερφυεταίλους,
καὶ τοὺς παρασιμένους.

κ' ἄπ' ὄλα τὰ Γερουνδία κ' ἄπ' ὄλα τὰ Σουπῖνα
τούς ἀπομένῃ ἢ πῆνα.

Δικασταὶ κατηργημένοι πικρολαῖνε πετνασμένους.

Ποῖος θρήνος ἀντιχέι,
Περικλέτο μου, δεινός,
καὶ σακαρῆε καθενός
ἢ φιλόθροπος ψυχή.

Ἄπ' ἔδω πτωχοὶ δασκάλοι
κ' ἄπ' ἔκει κορίτσια πάλι
κλαῖνε τὸ πολὺ τῶν χάλι.

Κι' ἔτραβοῦσα μονάχος μου οὐ κατὰκλειστα τεμένη,
κ' ἄκουσ' ἄλλους κοπετούς,
κ' ἔληψα, σὰ ὁ αὐτοῦς,
καὶ μοῦ λέγῃ: Εἰρηνοδικαὶ θρηνοῦδον κατηργημένοι.

Πάνε κ' Εἰρηνοδικεῖα,
καὶ ὁ αὐτὴ τὴν ἡλικία
τὸ τομῆρι μας ζητοῦν
καὶ ἴστους δρόμους μᾶς κετοῦν.

Κι' ἔτοι λέει μὰ φωνή:
ἄνθρωποι χριστιανοί,
κάνετ' ἔλεημοσύνη
ἴστην ἀργὴ Δικαιοσύνη.

Τέτοιους λόγους λέγει φωνῆς
πᾶς ἀργός Εἰρηνοδικῆς,
καὶ τὸ κρέας τῶν δαγκάνων
καὶ μοῦ λένε τί νὰ κάνουν;
Καὶ τοὺς λέω, φρονήσῃτε:
κάνετε πὸν Τραπεζίτη.

Φωνάριες διαφόρων κατὰ τῶν νέων φέρων.

Φ.—Κι' ἔτραβοῦσα μονάχος μου λιγωμένος εἰς τὰ γέλοια,
πλὴν ἄκουσ' ἡμερεῖ
νὰ γόγγυζον μερικὸι
γιὰ τὰ δόλια τῶν τὰμπέλια.

Ἄλλοι κλαῖνε δυνατὰ
οἰνοπνεύματα, ποτὰ,
κ' ἄλλοι κλαῖν ἔδωδῖμα.

Σκοῦζει κ' ἄλλος φουκαρῶς
τῆς ἐσχάτης συμφορῆς
πὺς δὲν ἔχ' εἰσοδῖμα.

Ἄλλος πάλι γοερῶς κλαῖνε τὴν οἰκοδομῆ του,
κ' ὄχο κᾶνε ἴστην τιμῆ του
πὺς δὲν βγαῖνε τὸ ψωμὶ του.

Θρήνοι καὶ δεινὰ δεινὰ,
κ' ὄλο λέν ἀληθινὰ
πὺς θὰ πάρουν τὰ βουνὰ.